

Després de corregir unes proves del *Monitor de les Arts i de les Lletres*, hem entrat amb En Josep Carbonell, de Sitges, en una botiga de fotògraf, a recollir unes positives. És just el comentari que fem de la irrealitat dels personatges reproduïts i exposats als aparadors oberts a la ratlla del país dels espectres. Mentre esperàvem, un menestral tornava les fotos que no havien plagut a la seva muller:—*Massa sotabarba; no en té pas tanta, i no vol que se'n vegi gens*. El fotògraf li volia donar entenent que la màquina no amaga res, i li va fer memòria que era la tercera vegada que li tornava les proves:—*Primer, les berrugues, i les vaig fer invisibles; després, la corba del nas, i ja veieu com ha estat rectificada, i, ara, el sotabarba? És que voleu, de debò, el retrat de la dona?* El menestral ha respost que, a ell, ja li estava bé, però:—*És ella, sabeu?* El fotògraf ha arronsat les espatlles mentre el marit desencantat repassava els retrats de dona exhibits a les vitrines. De sobte, n'assenyala una:—*Com aquesta, veieu?* El fotògraf, sorprès, li ha fet notar que, jove i camosa, era el retrat d'una altra:—*No hi fa res; doneu-me'n mitja dotzena, i la farem contenta*. L'artista, picat, ha conclòs:—*Dispenseu, aquesta és la meva dona*. Al cap d'una estona, entren tres dones populars, totes de negre. Una d'elles treu de la bossa, negra, un retrat d'infant:—*Voldríem que ens afegíssiu unes ales al nen de la foto. S'ha mort, i el capellà ha dit que era al cel. També voldríem que ens en féssiu una de més gran, i així, cada cop que farem dinada—pel Sant, per Nadal o per Reis—, el posarem en una cadira al cap de la taula i amb el plat davant. Que ens presideixi i ens beneeixi*. El retratista ha cridat per l'ull d'una escala de cargol:—*Nois, baixeu les ales!; hi ha unes senyores que volen escollir*. I, oh sorpresa! Insòlit espectacle! De l'entresol han davallat dos minyons carregats de molts de parells d'ales blanques, de totes mides, de totes formes, regulars i anòmales, amb brogit d'aviram arruixat per la masovera:—*Trieu, senyores*. Amb ull novell i encisat, com si ja entressin al Paradís, les tres dones han mirat les ales, n'han comptat els parells, les han amoixades, i gairebé han plorat:—*Quines li posaríeu, vós?, diu una d'elles al fotògraf.—Mireu: n'hi ha d'àngel, d'arcàngel, de querubí, de serafí i d'altres estaments celestials*. Les tres dones s'han mirat entre elles, s'han parlat en secret i ens han mirat a nosaltres dos com si esperessin consell:—*I quines li toquen, al nostre nen?*

J. V. Foix
L'estrella d'En Perris